

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ (1)

سوال کرد سوال کننده ئی از عقوبتی واقع شدنی ئی. (1)

لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ (2)

برای نامعتقدان، نیست برای او هیچ باز دارنده ئی. (2)

مِّنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ (3)

از جانب خدا، صاحب مرتبه های عالی. (3)

تَعْرُجُ الْمَلَىٰ تِكَّةٌ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ (4)

بالا می روند فرشته گان و جبرئیل به سوی او در روزی که است اندازه آن پنجاه هزار

سال. (4)

فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا (5)

پس شکیبائی کن شکیبائی زیبا. (5)

إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا (6)

هر آینه ایشان می بینند آن را دور. (6)

وَنَرَاهُ قَرِيبًا (7)

و ما می بینیم آن را نزدیک. (7)

يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ (8)

روزی که باشد آسمان مانند مس ذوب شده. (8)

وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ (9)

و باشد کوه ها مانند پشم رنگین. (9)

وَلَا يُسْئَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا (10)

و نمی پرسد دوست صمیمی (در باره) دوست صمیمی دیگری. (10)

يُيَصِّرُونَهُمْ يَوْمَذِي الْقُرْبَىٰ مَنْ عَذَابٍ يُومَدُ بِبَنِيهِ (11)

نشان داده می شوند ایشان را (یکدیگر را می بینند). آرزو می کند گناه گار اگر فدیة دهد از عذاب آن روز با فرزندان خود. (11)

وَصَاحِبَتِهِ وَأَخِيهِ (12)

و زن خود و برادر خود. (12)

وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُؤَيِّسُهَا (13)

و قبیله و فامیل و خویشاوندان او آنکه در پناه خود جای می دهد او را. (13)

وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنَجِّيهِ (14)

و کسانی که در زمین اند همه یکجا باز نجات دهد خود را. (14)

كَأَنَّهَا لَظَىٰ (15)

نه هرگز؛ هر آینه آن البته شعله است. (15)

نَزَاعَةً لِّلشَّوَىٰ (16)

به سختی جدا کننده برای پوست سر. (16)

تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ (17)

می خواند (به نام) کسی را که پشت خود را دور داد و رو گشتاند. (17)

وَ جَمَعَ فَأَوْعَىٰ (18)

و جمع کرد (مال و دارائی را) پس نگاه داشت. (18)

إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا (19)

هر آینه انسان آفریده شده است کم طاقت و ناشکیبا. (19)

إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا (20)

وقتیکه رسید او را بدی، اضطراب کننده. (20)

وَ إِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا (21)

و وقتیکه رسید او را خوبی، دست باز دارنده. (21)

إِلَّا الْمُصَلِّينَ (22)

مگر نماز گذاران. (22)

الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ (23)

آنانکه ایشان بر نماز ایشان همیشه پایبندند. (23)

وَ الَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ (24)

و آنانکه در دارائی های ایشان حق (حصه) معین است. (24)

لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ (25)

برای سؤال کننده و بی بهره از دارائی. (25)

وَ الَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ (26)

و آنانکه تصدیق می کنند به روز جزا. (26)

وَ الَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُثْنِفُونَ (27)

و آنانکه ایشان از عذاب پروردگار ایشان هراساناند. (27)

إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ (28)

هرآئینه عذاب پروردگار ایشان بدون امان است (از آن ایمن نمی توان شد). (28)

وَ الَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ (29)

و آنانکه ایشان برای شرمگاه های ایشان محافظانند. (29)

إِلَّا عَلَىٰ- أَرْوَاحِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ (30)

مگر بر زن های شان یا آنچه صاحب شد دست های راست ایشان پس هر آئینه ایشانند بدون ملامت شده گان. (30)

فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ (31)

پس کسی که طلب کند آنطرف این پس آنها ایشانند از حد گذشته گان. (31)

وَ الَّذِينَ هُمْ لِأَمْنَتِهِمْ وَ عَهْدِهِمْ رَاعُونَ (32)

و آنانکه ایشان برای امانت های شان و پیمان ایشان رعایت کننده گانند. (32)

وَ الَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَاتِهِمْ قَائِمُونَ (33)

و آنانکه ایشان به گواهی های ایشان ایستاده گانند. (33)

وَ الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ (34)

و آنانکه ایشان بر نماز شان محافظت کننده گانند. (34)

أُولَٰئِكَ فِي جَنَّةٍ مُّكْرَمُونَ (35)

آنها در بوستان ها گرامی شده گانند. (35)

فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ (36)

پس چیست برای آنانکه نامعتقد شدند، پیش تو شتابانند؟ (36)

عَنِ الْيَمِينِ وَ عَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ (37)

از جانب راست و از جانب چپ گروه شده جدا گانه. (37)

أَيُّطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ (38)

آیا بسیار می خواهد هر مردی از ایشان آنکه در آورده شود در بهشت نعمت. (38)

كَلَّا صَبَىٰ إِنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ (39)

نه هرگز؛ هر آئینه ما آفریدیم ایشان را از آنچه که می دانند. (39)

فَلَا أُفْسِمُ بِرَبِّ الْمَشَارِقِ وَ الْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَادِرُونَ (40)

پس نی، قسم می خورم به پروردگار مشرق ها و مغرب ها هر آئینه ما البته توانایانیم. (40)

عَلَىٰ أَنْ تُبَدَّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ وَ مَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ (41)

بر آنکه عوض کنیم بهتر از ایشان و نیستیم ما ناتوانان. (41)

فَدَرُّهُمْ يَخُوضُوا وَ يَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُؤْفُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ (42)

پس بگذار ایشان را بیهوده گوئی کنند و بازی کنند تا اینکه ملاقات کنند روز ایشان را آنکه وعده داده می شوند. (42)

يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ (43)

روزی که بیرون می آیند از قبر ها شتابان مانند آنکه ایشان به سوی هدفی می شتابند. (43)

حَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَ هَفُّهُمْ ذَلَّةً، ذَلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ (44)

به زیر افتاده چشمان ایشان، در بر می گیرد ایشان را خواری. این است روزی که آن را بودید وعده داده می شوید. (44)